

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.M., nar. ..., Ev. č. ..., st. přísl. Ukrajina, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, 331 65 Balková, *zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem
Praha, Sevastopolská 378/16*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne
31.03.2017, č.j. OAM-56/LE-LE05-LE05-PS-2017**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 17. 7. 2017.

V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu, přičemž poukazoval na odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí na str. 4 a 5 týkající se právě možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu.

Předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ustanovení § 47 zákona o azylu považoval žalobce za zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Žalovaný fakticky z velké části zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což bylo podle žalobce zjevně nesmyslné a nepřijatelné.

Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž *„ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření“*. Z logiky věci tedy důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Je proto zcela nepřijatelné, aby žalovaný zdůvodnil svůj názor na to, že nejsou dány podmínky pro uložení zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce podal svoji žádost o mezinárodní ochranu pouze za účelem zmaření nebo ztížení výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Jednalo by se totiž o porušení právního principu zákazu dvojího přičítání.

Prakticky jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je to, že žalobce využil pro svůj pobyt na území České republiky padělaného rumunského dokladu. Žalovaný tak nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce využil padělané veřejné listiny, a to rumunského cestovního dokladu.

Dále k tomu žalobce konstatoval, že žalovaný ovšem zcela nesprávně nezhodnotil specifickou situaci žalobce, v jehož případě nešlo o úmyslné využití padělaných dokladů. Žalobce pochází z Černovické oblasti, tedy z území, které v minulosti náleželo Rumunsku a jehož občané mají v případě doložení místa pobytu svých předků fakticky nárok na získání potvrzení o trvajícím rumunském občanství. V případě žalobce tedy nelze beze všeho odmítnout to, že se žalobce domníval, že disponuje skutečným rumunským průkazem, který mu vyřídil zprostředkovatel na takovou činnost se specializující. Lze připomenout, že zvlášť na území východní Evropy je činnost takových zprostředkovatelů zcela běžná, proces vyřízení potvrzení o rumunském občanství nemusí zahrnovat řadu formálních kroků a

skutečně může proběhnout pouze prostřednictvím pověřeného prostředníka, jenž potřebné formality vyřídí a samotnému žadateli pouze předá příslušné potvrzení. Ostatně lze odkázat i na proces vyřizování potvrzení o trvání německého občanství obyvatel Hlučínska, který probíhá obdobnou cestou a je v naprosté většině případů zajišťován rovněž specializovanými zprostředkovateli, kteří se této činnosti věnují podnikatelským způsobem.

Žalobce poukazoval na to, že sám pochází ze smíšené ukrajinsko-rumunské rodiny, jeho bratranec je občanem Rumunska a je informován o existenci zprostředkovatelů, kteří jsou schopni zajistit ukrajinským občanům z Čenovické oblasti platné rumunské cestovní doklady, tudíž se domníval, že právě tímto způsobem byly opatřeny doklady, za jejichž zprostředkování zaplatil a které poté zcela bezelstně předložil při policejní kontrole.

Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. Z odůvodnění citovaného rozsudku lze uvést následující: „*Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování vyplývá ze stěžovatelem zmiňované důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice, podle níž navrhovaná právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby a o jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné (srov. návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005) 391 v konečném znění, dostupná na <http://www.europarl.europa.eu>). Podle Soudního dvora Evropské unie návratová směrnice zavádí přesný postup, který mají členské státy použít při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje. Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU Hassen El Dridi, alias Karim Soufi, body 34 a 39, dostupný na <http://eux-lex.europa.eu>). Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.*“

Žalobce upozornil na to, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 2. 2016, č. j. 5 Azs 20/2016, po předložení věci rozšířenému senátu, výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí.

Výše uvedená praxe správních orgánů, a to orgánů cizinecké policie jakož i žalovaného zajišťujícího žadatele o mezinárodní ochranu nacházející se v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu jejich předchozího pobytu na území České republiky i po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, je obdobná právě i praxi cizinecké policie a žalovaného zajišťovat všechny osoby, které k pobytu na území České republiky využily padělané doklady, a to bez bližšího individuálního posouzení jejich situace, což je pochopitelně zcela neakceptovatelné. Bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany nezaměřeného na pouhý paušální odkaz na využití padělaného dokladu, je pak rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Pro úplnost žalobce poukázal na to, že velmi podobným případem se nedávno zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2016, č. j. 7 Azs 269/2016-21, v němž rovněž řešil otázku, do jaké míry je třeba se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu poté, co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: *„Žalovaný odůvodnil svůj postup toliko poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 - 29. Uvedený rozsudek se týkal zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, a nikoli zvláštních opatření podle zákona o azylu, které se staly součástí zákona o azylu až na základě novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb., jenž nabyl účinnosti dne 18. 12. 2015, tj. více než rok po vydání předmětného judikátu. S poukazem na shora uvedené se nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo ještě možné označit za dostatečné, byť na samé hranici přezkoumatelnosti. Je naopak třeba přisvědčit stěžovateli, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi stěžovatelčina případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě. Tuto vadu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zhojit doplněním chybějící argumentace ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71). Právě v podrobnosti odůvodnění nemožnosti uložit zvláštní opatření v žalobou napadeném rozhodnutí shledal Nejvyšší správní soud nutnost uzavřít odlišně než v žalovaným zmiňované věci sp. zn. 7 Azs 185/2016. Sam krajský soud shledal dostatečnost odůvodnění k této otázce jako hraniční.“*

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný měl i

nadále za prokázané, že žalobce si svého nelegálního pobytu na území ČR byl vědom a s cílem oklamat státní orgán ohledně své totožnosti se úmyslně prokazoval padělaným dokladem totožnosti. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až v době, kdy bylo rozhodnuto policií o jeho zajištění a umístění do ZZC s účelem vyhoštění z našeho území, vzhledem k absenci platného pobytového oprávnění či víza, prokazováním se padělanými doklady. Svou žádost podal tedy až po skoro ročním nelegálním pobytu na našem území, tedy po době, kdy se zde pohyboval, pracoval na brigádách a logicky tak mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve, třeba ihned poté, co mu skončila platnost jeho litevského víza. Žádné objektivní skutečnosti, které by mu bránily navštívit ať už Policii ČR nebo přímo přijímací středisko MV, nesdělil. Naopak legální cestu pro prodloužení svého pobytu na našem území nevyužil, ani se o ni nijak nesnažil. Z jeho jednání žalovaný správní orgán vyvozoval jednak účelovost podané žádosti, zadruhé z takového jednání nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval a podrobil se následkům negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR (viz nelegální pobyt na území ČR, prokazování se padělanými doklady). Nemožnost uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu žalovaný správní orgán dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí na str. 4 - 5. Volba mírnějších opatření než zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření (viz rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č.j. 7 Azs 185/2016 – 23). Žalovaný byl toho názoru, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

Žalovaný setrval na svém stanovisku, že v případě žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany zajištěného dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jsou naplněny kumulativně tři podmínky a to: **1)** Žádost o mezinárodní ochranu musí být podána v ZZC, což se nepochybně stalo. **2)** Dále musí existovat oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet. V případě žalobce je nesporné, že se na území ČR pohyboval skoro rok bez platného povolení k pobytu a navíc se úmyslně prokazoval padělanými rumunskými doklady. Svou žádost o mezinárodní ochranu pak podal až v okamžiku, kdy mu již reálně hrozilo, že bude nucen území ČR opustit. Zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá pouze existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti, což dle žalovaného je v případě pana žalobce dáno. **3)** Poslední podmínkou pro možnost aplikace tohoto ustanovení o zajištění žadatele je skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Žalovaný měl za to, že všechny tři podmínky v případě žalobce jsou naplněny a nesporné je toto podrobně odůvodněno v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný dále nesouhlasil s tvrzením žalobce, že byl přesvědčen o pravosti rumunských dokumentů. Tato skutečnost se jeví jako dosti nepravděpodobná. Žalovanému je známá skutečnost, že občanům Ukrajiny z oblasti Severní Bukoviny je dána možnost k získání rumunského dokladu, za předpokladu prokázání pobytu předků v dané oblasti. Nicméně stále se jedná o postup oficiálních státních úřadů Rumunska, který musí splňovat kritéria pro vydání cestovních dokladů. Žalobce uvedl, že si rumunské doklady pořídil před 5 měsíci v Praze a převzal je na Václavském náměstí v autě od dívky jménem M. Navíc v roce 2015, když přicestoval do ČR, přicestoval na ukrajinský pas a litevské vízum, pokud může žalobce doložit potřebné náležitosti k získání rumunského dokladu totožnosti, na základě jeho ukrajinsko-rumunských kořenů, nic mu nebránilo takto učinit již před jeho prvním příjezdem do ČR a přihlásit se rumunským úřadům s žádostí o vydání dokladu.

Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce při pobytové kontrole v Praze 8 dne 24. 3. 2017 hlídce OPKPE Praha předložil k prokázání své totožnosti identifikační kartu Rumunska na jméno M.M., nar. ..., st. příslušnost Rumunsko. Po odborném zkoumání předloženého dokladu totožnosti bylo zjištěno, že se jedná o celkový padělek, ani následnou lustraci v dostupných evidencích policie nebyl k jeho osobě zjištěn žádný záznam. Poté cizinec sám ke své totožnosti předložil svůj pravý ukrajinský cestovní doklad, ovšem nepředložil žádný cestovní doklad opravňující ho k pobytu na území ČR.

Dne 27. 3. 2017 byl žalobce rozhodnutím pod čj. KRPA-109861/ČJ-2017-000022 zajištěn dle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a současně umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Následně v ZZC žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, čímž s ním bylo zahájeno azylové správní řízení.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 25. 3. 2017 vyplývá, že žalobce do ČR přicestoval přibližně před dvěma lety, a to z Ukrajiny. V ČR žije jeho otec a přítelkyně, ovšem její adresu ani jméno neznal a ve společné domácnosti společně také nežijí. Dále sdělil, že ID kartu Rumunska předložil při kontrole jako doklad pravý, jelikož měl u sebe pouze tento doklad, neboť svůj pravý cestovní doklad měl na adrese ... Rumunský cestovní doklad si opatřil před 5 měsíci v Praze od dívky jménem M., která mu jej předala v autě na Václavském náměstí za 3.000,-Kč. Při pohovoru ke své žádosti mimo jiné sdělil, že od roku 2015 se přibližně dvakrát vrátil na Ukrajinu a od března 2016, kdy mu uplynula platnost litevského víza, pobýval v ČR nelegálně.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení nenavrhli ústní jednání k projednání věci do 5 dnů ode dne podání žaloby a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený

výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **shledal nedůvodnou.**

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany*

a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.

Žalobce namítal, že žalovaný zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření, což považoval za nesmyslné a nepřijatelné a odkázal na právní zásadu zákazu dvojího přičítání.

Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 tohoto ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že při pobytové kontrole předložil k prokázání své totožnosti padělaný cestovní doklad. Přičemž soud má za

to, že žalobce byl obeznámen s tím, že se jedná o padělek, neboť při svém pohovoru konstatoval, že si rumunské doklady pořídil za 3.000,-Kč před 5 měsíci v Praze a převzal je na Václavském náměstí v autě od dívky jménem M. Tento postup ani v náznacích nepřipomíná získávání pravých dokladů totožnosti oficiální cestou. Dále žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území členských států EU. Žalobce pobýval na území ČR dle svých vlastních necelý rok nelegálně. Žádost o mezinárodní ochranu si žalobce podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a bylo mu uloženo správní vyhoštění, a poté co byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z tohoto důvodu by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce, že naprosto nerespektuje právní řád ČR a také jeho účelové jednání, spočívající v podané žádosti o mezinárodní ochranu. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění je reakcí na čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, podle kterého může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení. Z jeho jednání bylo tedy zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude i nadále respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Soud k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu.

Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“

Správní orgán při posuzování, zda by bylo účinné uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, dle názoru soudu dostatečně odůvodnil a neporušil zásadu zákazu dvojího přičítání, protože nemůže být bráno k tíži správnímu orgánu, že použil podobnou argumentaci k neuplatnění zvláštních opatření, když se jednalo o zásadní skutečnosti. Soud se tedy ztotožňuje s postupem žalovaného, který po dostatečném vyhodnocení, zda by bylo v případě žalobce zvláštní opatření účinné, od jeho užití upustil. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí je jasné patrné, co žalovaného vedlo k daným závěrům. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

Žalobce namítal, že jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je to, že žalobce využil pro svůj pobytu na území České republiky padělaný doklad.

Soud se s tímto neztotožňuje a uvádí, že správní orgán se dostatečně vypořádal, zda by bylo uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu účinné. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce při pobytové kontrole předložil k prokázání své totožnosti padělaný doklad. Správní orgán uvedl, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu žalobce nepochybně dříve měl a jeho jednání bylo vyhodnoceno jako účelové. Žalobce se tedy na území České republiky nacházel neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a navíc se prokazoval padělaným dokladem totožnosti, který si nezákonně opatřil za úplatu. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se vyhýbal povinností, nerespektoval svou povinnost vycestovat z území Evropské unie, zcela vědomě používal padělaný doklad totožnosti, a to právě s cílem oklamat orgány ČR a vyhnout se svým zákonným povinnostem. Soud proto uvádí, že správní orgán posoudil zcela oprávněně, že za těchto okolností by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné.

Žalobce v žalobě upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016, který dle názoru žalobce uvádí, že rozšířený senát výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí.

Soud k tomuto uvádí, že uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu se týká možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Kdežto správní orgán dle napadeného rozhodnutí žalobce zajistil na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a zvláštní opatření správní orgán posuzoval ve smyslu § 47 zákona o azylu, tudíž uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu nelze na tento případ aplikovat. Na okraj soud poznamenává, že rozsudek pouze nevylučuje možnost použití zvláštních opatření dle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, nikoliv povinnost aplikovat vždy zvláštní opatření.

Soud dále nesouhlasil s odkazem žalobce na rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2016, č.j. 7 Azs 269/2016-21, neboť je toho názoru, že se jedná o nepřiléhavý rozsudek, kde NSS vytkl správnímu orgánu stručné odůvodnění nevyužití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu pouhým odkazem na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, č.j. 9 Azs 192/2014-29, který se týkal zvláštních opatření dle zákona o pobytu cizinců, nikoli zvláštních opatření dle zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí ovšem žalovaný odkaz na zmiňovaný rozsudek nepoužil a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč u žalobce nepřistoupil k využití mírnějších opatření.

Žalobce namítal, že zajišťovat osoby, které k pobytu na území České republiky využily padělané doklady, a to bez bližšího individuálního posouzení jejich situace je zcela neakceptovatelné a bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany, považoval napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Soud k této námitce uvádí, že rozhodnutí správního orgánu považuje za dostatečné, aby z něj bylo patrné se obávat, že žalobce by mohl mařit řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si opatřil padělaný doklad a předložil ho k prokázání své totožnosti při pobytové kontrole. Na území České republiky pobýval téměř rok, aniž by svoji situaci nějak legálně řešil. Žalobce po celou dobu svého pobytu na území České republiky mohl podat žádost o mezinárodní ochranu. To učinil, až po jeho zadržení do Zařízení pro zajištění cizinců a uložení správního vyhoštění. Proto soud se zcela ztotožňuje, že z chování žalobce je zcela možné předpokládat maření řízení o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán tak posoudil situaci žalobce zcela dostatečně.

Podle názoru soudu se žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže dlouhodobě, opakovaně a vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. V případě žalobce, kterým se prokazoval při pobytové kontrole s cílem oklamat orgány České republiky a dlouhodobé nerespektování právního řádu České republiky, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a se Směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 9. května 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová